

► 20 Agosto, 2018

L'arquitecte Jordi Badia al seu despatx. FERRAN FORNÉ

“Intentem establir estratègies, no imposar formes”

L'arquitecte Jordi Badia, l'autor de Can Framis i els jutjats de Sant Boi, compleix 25 anys al capdavant del seu despatx

TEXT
ANTONI RIBAS TUR

Al llarg de 25 anys l'arquitecte Jordi Badia ha concebut edificis amb una forta vocació pública, com Can Framis, un dels museus de la Fundació Vila Casas; els jutjats de Sant Boi de Llobregat, i els tanatoris de Lleó i Terrassa. També és el responsable de la seu del Museu d'Història de Barcelona a l'antiga fàbrica Oliva Artés i recentment ha finalitzat l'Escola Montserrat Vayreda a Roses i una facultat de cinema a Katowice (Polònia). El mateix Jordi Badia afirma que arriba al quart de segle d'activitat en solitari en un moment “dolç”, i recorda alguna de les obres i projectes que té entre mans, entre les quals hi ha la seu del Centre Nacional de Supercomputació, un edifici d'oficines al carrer Pallars, la remodelació del mercat municipal de la Vall d'Hebron i, juntament amb Espinet/Ubach Arquitectes, el futur campus de l'Hospital de la Vall d'Hebron.

Jordi Badia treballa els seus edificis amb visió de ciutat i recollint les transformacions que s'han produït en el camp de l'arquitectura durant aquestes dues dècades i mitja. “Al despatx entenem que cada projecte ha de ser una excusa per millorar el seu entorn, o un tros de ciutat. No té cap sentit treballar una peça individualment, sinó que sempre ho fem analitzant quin és el seu paper dins la ciutat”, afirma l'arquitecte. “Els canvis que estem vivint ara –explica Badia–, en termes de sensibilitat ciu-

tadana i polítics, són realment importants. Fan que l'arquitectura que fem fins ara no tingui gaire sentit. Venim d'una època d'arquitectures tremendament icòniques que manifestaven el poder de qui les construïa i explicaven les diferències entre els poderosos i els que ho són. A la societat contemporània s'està intentant enderrocar aquest tipus de plantejaments i buscar una arquitectura més pròxima, amb materials naturals i més nobles i amb una escala més humana, no prepotent”.

Encaixar els edificis en el lloc

Abans de fundar BAAS (Badia Arquitectura), Jordi Badia va compartir despatx amb Tonet Sunyer i ara està al capdavant d'un equip d'uns 25 arquitectes. “Aquesta és la mida màxima que m'agradaria que tingués, perquè més no em permetrà mantenir el control que vull tenir sobre els projectes”. També exerceix de professor i va ser el comissari, juntament amb el també arquitecte Félix Arranz, del primer pavelló català dins els Event Collaterals de la Biennial de Venècia d'arquitectura. Com els arquitectes joves que va seleccionar per a la mostra, Badia també es considera hereu de la tradició de l'arquitectura catalana i de l'escola de Barcelona, com diu ell mateix, “en la manera d'enfocar els projectes analitzant quin paper juga un espai en el conjunt del seu entorn” i en l'ús de “materials pròxims”. “El lloc no és només un lloc geomètric, sinó que també és un lloc sentimental, i quan t'hi

instal·les has d'observar els materials que s'hi fan servir perquè el teu edifici hi encaixi amb naturalitat”, explica Badia, que ha aplicat aquestes idees en edificis construïts de bell nou com el CAP de Badalona, Can Framis i la Facultat de Cinema a Polònia, que dialoguen amb edificis preexistents. “Intentem esbrinar quina forma és la que reclama el lloc, trobar la peça que falta al trencaclosques perquè tot agafi sentit. Quan treus edificis com la Facultat de Cinema de la maqueta tenen formes molt estranyes, però encaixen en el conjunt com un guant”. També és un senyal dels canvis en l'arquitectura no enderrocar els edificis que no són excepcionals per construir-ne un altre nou. “També és un signe dels nous temps: si vols millorar una ciutat molt densa i molt construïda, ho has de fer amb les peces existents, no pots fer-ho només amb les noves: això no només parla de patrimoni, sinó d'un parc d'edificis que poden ser una oportunitat, per millorar-los a nivell d'eficiència energètica i el seu encaix en la ciutat”.

A més del lloc –Badia el prioritza al programa, que considera “canviable”–, una altra de les constants en la seva feina és la manca d'interès per tenir un estil: “Intentem establir estratègies més que no imposar formes”, explica Badia. Tot i així, sí que té en compte els valors i la càrrega emocional de determinats materials, com la ceràmica i el metall. “Al despatx en diem arquitectura figurativa”, conclou Badia.♦